

VAN STREEK

Doelnet

Het veldje midden in Heveadorp is een ontmoetingsplek voor kinderen uit de buurt, maar ook een sportcomplex. Er ligt een trapveldje met twee doeltjes, die allebei een verschillende tint blauw hebben, er zijn twee jeu de boulesbanen, een tafeltennistafel met een metalen 'net' en er staat een paal met een basket.

Ik stond met een paar dorpsge-

noten op het Heveaveld, toen er een man van, zo te zien, ver in de vijftig aan kwam. Nou lopen en fietsen er wel meer mannen van, zo te zien, ver in de vijftig in Heveadorp, maar deze viel op.

Hij was namelijk gekleed in een compleet basketbaltenuue, met mouwloos shirt. Hij had een huishoudtrapje bij zich. Dat was niet om de bal met kracht in de basket te kunnen dunken, maar om een meegebracht rood-wit-blauw netje met tiewraps aan de oranje metalen ring te hangen. Toen hij klaar was, zag het er erg nationalistisch uit.

De man zette het trapje opzij en begon met de eveneens meegebrachte basketbal in alle standen op de basket te gooien. Er waren mensen die het vreemd vonden, maar ik snapte hem. Een net in een doel maakt het leven namelijk een stuk leuker.

Ik heb dat vooral met voetbaldoelen. Een hard geschoten bal waarvan de vlucht bruut in de touwen eindigt, het zachte geluid als een bal na een stift langs het net binnenglijdt. Je ziet, hoort en voelt dat je scoort. Een prachtig geschoten bal die tussen de palen doorvliegt, maar pas 20 meter verderop in de struiken eindigt is als... nou ja, verzin zelf maar wat.

Tot vorig jaar traiden we met de oude mannen van mijn voetbalclub tijdens de zomerstop op het trapveldje van Heidestein in Heelsum. Ik was er altijd een kwartier voor aanvang, om doelnetten op te hangen. Ik ken de verbaasde blikken van de omstanders. Wat doet hij nou?

Laat maar, ik ben een liefhebber.

**Toen hij klaar was,
zag het er erg
nationalistisch uit**